

הַלְבוֹת בֵּית הַבְּחִירָה פָּרָק ח

א. שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ מִצְוֹת עֲשֵׂה וְאָף עַל פִּי שְׂאִין שָׁם פָּחַד מֵאוֹיֵב, וְלֹא מִלְּסֻטִּים: שְׂאִין שְׁמִירָתוֹ אֲלֹא כְבוֹד לוֹ; אֵינּוּ דוֹמָה פְּלִטוּרִין שֵׁישׁ עָלָיו שׁוֹמְרִין, לְפִלְטוּרִין שְׂאִין עָלָיו שׁוֹמְרִין. וְשְׁמִירָה זֹה, מִצְוָתָה כָּל הַלַּיְלָה; וְהַשׁוֹמְרִין הֵם הַכּוֹהֲנִים וְהַלְוִיִּים שֶׁנֶּאֱמָר "אַתָּה וּבְנֶיךָ אִתָּךְ, לִפְנֵי אֹהֶל הָעֵדוּת" (במדבר יח, ב), כְּלוּמָר אַתֶּם תִּהְיוּ שׁוֹמְרִין לוֹ. וְהָרִי נֶאֱמָר "וְשָׁמְרוּ אֶת-מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל מוֹעֵד" (במדבר יח, ד), וְנֶאֱמָר "וְהַחֲנִים קִדְּמָה לִפְנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד מִזְרָחָה מִשָּׁה וְאַהֲרֹן וּבְנָיו, שְׁמָרֵי מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ" (ראה במדבר ג, לח).

ב. וְאִם בְּטָלוּ שְׁמִירָה זֹה עָבְרוּ בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמָר "וְשָׁמְרָתֶם, אֶת מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ" (במדבר יח, ה): וְלִשׁוֹן שְׁמִירָה, אֲזַהְרָה הִיא; הֵא לְמַדָּת שְׁשִׁמִּירָתוֹ מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּבִטּוֹל שְׁמִירָתוֹ בְּלֹא תַעֲשֶׂה. ג. מִצְוֹת שְׁמִירָתוֹ שִׁיְהִיו הַכּוֹהֲנִים שׁוֹמְרִים מִבְּפָנִים, וְהַלְוִיִּים מִבַּחוּץ; וְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים עֲדָה שׁוֹמְרִין אוֹתוֹ בְּכָל לַיְלָה תָּמִיד, בְּאַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים מְקוֹם הַכּוֹהֲנִים בְּשְׁלוֹשָׁה מְקוֹמוֹת, וְהַלְוִיִּים בְּאַחַד וְעֶשְׂרִים מְקוֹם.

ד. וְהִיכָן הָיוּ שׁוֹמְרִים כּוֹהֲנִים הָיוּ שׁוֹמְרִים בְּבֵית אֲבִטִּינָס, וּבְבֵית הַנִּיצוּץ, וּבְבֵית הַמוֹקֵד: בֵּית אֲבִטִּינָס וּבֵית הַנִּיצוּץ, הָיוּ עֲלִיּוֹת בְּנוֹיּוֹת בְּצַד שַׁעֲרֵי הָעֶזְרָה; וְהַרֹבֵכִין הָיוּ שׁוֹמְרִים שָׁם. בֵּית הַמוֹקֵד, בְּאַרְץ; וְזִקְנֵי בֵּית אָב שְׁלֹאוֹתוֹ הַיּוֹם הָיוּ יֹשְׁנִים שָׁם, וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בְּיָדָם.

ה. לֹא הָיוּ הַכּוֹהֲנִים הַשׁוֹמְרִים יֹשְׁנִים בְּכַגְדֵי כְּהֵנָה, אֲלֹא מִקְפְּלִין אוֹתָן וּמְנִיחִין אוֹתָן כְּנֶגֶד רֹאשִׁיהֶן; וְלֹבֶשֶׁין בְּגָדֵי עֶצְמָן, וְיֹשְׁנִים עַל הָאָרֶץ, כְּדֶרֶךְ כָּל שׁוֹמְרֵי חֲצֹרוֹת הַמְּלָכִים, לֹא שִׁישְׁנֻהוּ עַל הַמִּטּוֹת. אֲרַע קָרִי לְאַחַד מֵהֶן הוֹלֵךְ בְּמִסְבָּה שֶׁתַּחַת הַקֶּרֶקַע, שֶׁהַמַּחֲלוֹת הַפְּתוּחוֹת לְהַר הַבֵּית לֹא נִתְקַדְּשׁוּ; וְטוֹבֵל וְחוֹזֵר וְיוֹשֵׁב אֲצֹל אֲחֵיו הַכּוֹהֲנִים עַד שֶׁפּוֹתֵחִין הַשַּׁעֲרִים בְּבֶקֶר, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ.

ו. וְהִיכָן הָיוּ הַלְוִיִּים שׁוֹמְרִים עַל חֲמִשָּׁה שַׁעֲרֵי הַר הַבֵּית, וְעַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו מִתּוֹכוֹ, וְעַל אַרְבַּע פְּנוֹת הָעֶזְרָה מִבַּחוּץ, שְׁאִסּוּר לִישֵׁב בָּעֶזְרָה; וְעַל חֲמִשָּׁה שַׁעֲרֵי הָעֶזְרָה חוּץ לָעֶזְרָה, שֶׁהָרִי הַכּוֹהֲנִים שׁוֹמְרִים עַל שַׁעַר הַמוֹקֵד וְעַל שַׁעַר הַנִּיצוּץ: הָרִי שְׁמוֹנָה עָשָׂר מְקוֹם. וְעוֹד שׁוֹמְרִים בְּלִשְׁכַּת הַקֶּרֶבֶן, וּבְלִשְׁכַּת הַפְּרָכָת, וְאַחֲרֵי בֵּית הַפְּפֶרֶת.

ז. וּמִעֲמִידִין מְמַנָּה אֶחָד עַל כָּל הַמִּשְׁמְרוֹת הַשׁוֹמְרִים, וְאִישׁ הַר הַבֵּית הָיָה נִקְרָא; וְהָיָה מַחֲזֹר עַל כָּל מִשְׁמָר וּמִשְׁמָר כָּל הַלַּיְלָה, וְאַבּוּקוֹת דּוֹלְקוֹת לִפְנָיו. וְכָל מִשְׁמָר שְׂאִינּוּ עוֹמֵד וְאוֹמֵר לוֹ אִישׁ הַר הַבֵּית, שְׁלוֹם עָלֶיךָ נִפְרָ שֶׁהוּא יָשָׁן, חוֹבְטוֹ בְּמַקְלוֹ; וְרִשּׁוֹת הָיָה לוֹ לְשַׁרְף אֶת כְּסוּתוֹ, עַד שֶׁהָיוּ אוֹמְרִין בִּירוּשָׁלַיִם מַה קוֹל בָּעֶזְרָה, קוֹל בֶּן לְוִי לֹוֹקָה וּבְגָדָיו נִשְׂרָפִין, שִׁישְׁן לוֹ עַל מִשְׁמָרוֹ.

ח. בְּשַׁחַר קֶדֶם שִׁיעֵלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר, סָמוּךְ לוֹ יָבוֹא הַמְּמַנָּה שְׁלִמְקָדָשׁ, וְיִדְפַק עַל הַכּוֹהֲנִים שֶׁבְּבֵית הַמוֹקֵד; וְהֵן פּוֹתֵחִין לוֹ. נִטַּל אֶת הַמִּפְתָּח, וּפָתַח אֶת הַשַּׁעַר הַקָּטָן שֶׁבֵּין בֵּית הַמוֹקֵד וּבֵין הָעֶזְרָה, וְנִכְנָס מִבֵּית הַמוֹקֵד לָעֶזְרָה, וְנִכְנָסוּ אַחֲרָיו הַכּוֹהֲנִים. וְשִׁתִּי אֲבּוּקוֹת שְׁלֹאוֹר בְּיָדָם, וְנִחְלָקוּ לְשִׁתִּי כֶּתוֹת כֶּת הוֹלָכָת

למזרח, וכת הולכת למערב; והיו בודקין והולכין את כל העזרה, עד שיגיעו שתי הכתות למקום בית עושי חבתין. הגיעו אלו ואלו אומרים שלום, הכל שלום; והעמידו עושי חבתין לעשות חבתין.

ז. פסדר הזה עושין בכל לילה, חוץ מלילי שבת שאין בידם אור, אלא בודקין בנרות הדלוקין שם מערב שבת.

הלכות כלי המקדש והעובדים בו

יש בכללן ארבע עשרה מצוות שש מצוות עשה, ושמונה מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) לעשות שמן המשחה; (ב) שלא לעשות כמותו; (ג) שלא לסוך ממנו; (ד) שלא לעשות כמתכנת הקטרת; (ה) שלא להקטיר על מזבח הזהב חוץ מן הקטרת; (ו) לשאת הארון על הכתף; (ז) שלא יסורו הבדים ממנו; (ח) שיעבד הלוי במקדש; (ט) שלא יעשה אחד במלאכת חבירו במקדש; (י) לקדש הכוהן לעבודה; (יא) שיהיו כל המשמרות שוות ברגלים; (יב) ללבש בגדי כהנה לעבודה; (יג) שלא יקרע המעיל; (יד) שלא יזח החשן מעל האפוד. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות כלי המקדש פרק א

א. מצות עשה לעשות שמן המשחה, שיהיה מוכן לדברים שצריכין משיחה בו שנאמר "ועשית אתו, שמן משחת-קדש". (שמות ל, כה). וככה עשהו משה רבנו במדבר לקח מן המור והקנמון והקדה, מכל אחד משלשתן חמש מאות שקל בשקל הקדש; ומקנה הבשם חמשים ומאתים; וזה שנאמר בתורה "וקנמן-בשם מחציתו חמשים ומאתים" (שמות ל, כג) ששוקלים אותו בשני פעמים, חמשים ומאתים בכל פעם.

ב. ושחק כל אחד ואחד לבדו, וערב הכל, ושרה אותן במים זכין ומתקין, עד שיצא כל כוחן במים; ונתן על המים שמן זית הין והוא שנים עשר לוג, כל לוג ארבע רביעיות; ובשל הכל על האש, עד שאבדו המים ונשאר השמן. והניחו בכלי לדורות.

ג. המור הוא הדם הצרור בחיה שבהדו, הידוע לכל שמתבשמין בו בני האדם בכל מקום. והקנמון הוא העץ הבא מאי הדו, שריחו טוב ומתגמרים בו בני האדם. והקדה, היא הקשט. וקנה בשם הם הקנים הדקים פתבן האדמים הבאים מאי הדו, וריחן טוב והם ממיני בשמים שנותנין אותם הרופאים בצרי.

ד. העושה שמן המשחה כמעשה הזה וכמשקל הזה, ולא הוסיף ולא גרע במזיד, חייב פרת; ובשוגג, מביא חטאת קבועה: שנאמר "אשר ירקח כמותו" (שמות ל, לג). והוא, שיעשה אותו להמשח בו; אבל אם עשהו להתלמד, או לתנו לאחרים פטור.

ה. הסך משמן המשחה כזית במזיד, חיב כרת; ובשוגג, מביא חטאת קבועה: שנאמר "ואשר יתן ממנו על-זר ונכרת, מעמיו" (שמות ל, לג). ואין חיבין אלא על סיכת שמן המשחה שעשה משה שנאמר "ממנו", מזה שנאמר בו "שמן משחת-קדש יהיה זה, לי" (שמות ל, לא); ומעולם לא נעשה שמן אחר, חוץ ממה שעשה משה.

ו. אחד הסך את עצמו, ואחד הסך את אחרים שנאמר "ואשר יתן ממנו על-זר" (שמות ל, לג). הסך כלים, ובהמה, וגויים שהם כבהמה, או שסך מתים בו פטור, שנאמר "על-בשר אדם, לא ייסך" (שמות ל, לב).

ז. אין מושחין ממנו לדורות אלא כוהנים גדולים, ומשוח מלחמה, ומלכי בית דויד בלבד; אפלו כוהן בן כוהן מושחין אותו, שנאמר "והכהן הגדול מאחיו אשר-יוצק על-ראשו שמן המשחה" (ויקרא כא, י). בבית שני, שלא היה שם שמן המשחה היה כוהן גדול מתרבה בלבישת בגדים בלבד, שהיה לובש בגדי כהנה גדולה.

ח. כיצד מושחין את הכוהן: צק את השמן על ראשו, וסך ממנו על גבי עיניו כמין פי יוני כזה C שנאמר "ויצק משמן המשחה, על ראש אהרן; וימשח אתו, לקדשו" (ויקרא ח, יב). ומלכי בית דויד, מושחין אותן כמין גזר על ראשו. ולא ימשח במקומות אחרות, ולא ירבה בשמן.

ט. הנותן משמן המשחה על גבי מלך או כוהן גדול שכבר נמשחו, פטור שנאמר "ואשר יתן ממנו על-זר" (שמות ל, לג), ואין אלו זרים אצלו; אבל הסך ממנו אפלו למלך וכוהן גדול, חיב שנאמר "על-בשר אדם, לא ייסך" (שמות ל, לב), כל אדם במשמע. וכוהן גדול שנטל שמן המשחה מראשו, וסך במעיו חיב כרת: והוא, שיסוך ממנו בכזית.

י. אין מושחין את המלך, אלא על גבי מעין; ואין מושחין מלך בן מלך שהמלכות ירשה למלך לעולם, שנאמר "הוא ובניו, בקרב ישראל" (דברים יז, ב). ואם היתה שם מחלקת מושחין אותו כדי לסלק המחלקת, ולהודיע לכל שזה הוא המלך לבדו: כמו שמשחו שלמה מפני מחלקת אדוניהו, ויואש מפני עתליה, ויהואחז מפני הויקים אחיו. וזה שמשח אלישע ליהוא לא בשמן המשחה משחו, אלא בשמן אפרסמון; ודבר זה, מסרת ביד חכמים.

יא. כל כלי המקדש שעשה משה במדבר לא נתקדשו אלא במשיחתן בשמן המשחה, שנאמר "וימשחם, ויקדש אתם" (במדבר ז, א); ודבר זה אינו נוהג לדורות. אלא הכלים כלן כיון שנשתמשו בהן במקדש במלאכתן, נתקדשו: שנאמר "אשר ישרתו-בם בקדש" (במדבר ד, יב), בשרות הם מתקדשין.

יב. הפפות והקערות שמקבלין בהן המנחות, וכן המזרקות שמקבלין בהן הדם, ושאר כלי השרת כלן שלכסף ושלזהב היו; ומתר לעשותן שלשאר מתכות, כמו שבארנו. וכלן מתקדשין במלאכתן; ואם נשברו מתיף אותן ועושה אותן כלי אחר, ואין קדשתן מסתלקת מהן לעולם.

יג. כלי הקדש שנקבו או שנסדקו אין סותמין אותן, אלא

מתיכין אותן ועושין אותן חדשים. ספין שנשטט מן הנצב, או שנפגם אין מחזירין אותו, ולא משחזין אותו; אלא גונזין אותו בצד ההיכל בין הקדש והאולם לדרום, ועושין אחרים: שאין עניות, במקום עשירות.

יד. שתי מדות שליבש היו במקדש עשרון, וחצי עשרון: העשרון למנחות, וחצי העשרון לחלק בו מנחת כוהן גדול שבכל יום.

טו. ושבע מדות שללח היו שם הין, וחצי ההין, ושלישית ההין, ורביעית ההין, ולוג, וחצי לוג, ורביעית. ולמה היו חצי ההין ורביעית ההין ושלישית ההין, למדידת הנסכים שלזבחים; ולוג, למדידת שמן המנחות; וחצי לוג, למדידת שמן לכל נר מנרות המנורה; ורביעית, לחלק בה השמן לחבתין. ואין לנו דבר למדד בו הין; ולמה היה שם הואיל והיה במקדש בימי משה, שמדד בו שמן לשמן המשחה.

טז. ובחצי לוג שהיה במקדש, היו מודדין מים למי סוטה ושמן לתודה; וברביעית שהיתה שם, היו מודדין שמן לחם נזיר ומים לטהרת מצרע. ולא מפני מעשים אלו נתקדשו, אלא מפני המלאכות שלמקדש שאמרנו.

יז. כל המדות האלו קדש, ומכלי השרת; אלא שמדות הלח, נמשחו מבפנים ומבחוץ, וכלי היבש, לא נמשחו אלא מבפנים. לפיכך ברוצי מדות הלח, קדש; וברוצי מדות היבש, חל.

הלכות כלי המקדש פרק ב

א. הקטרת נעשית בכל שנה ושנה; ועשיתה מצות עשה, שנאמר "ואתה קח-לך סמים . . ." (ראה שמות ל, כג; שמות ל, לד). ונתפרשו בתורה ארבעה מסמניה והן, "נטף ושחלת וחלבנה . . . ולבנה" (שמות ל, לד); ושאר סמניה, הלכה למשה מסיני. ואחד עשר סמנין נאמרו לו למשה בסיני, והם שעושין אותן במשקל מכון; ומוסיפין עמהן בלא משקל מלח סדומית וכפת הירדן, ועשב אחד שמעלה העשן, ולא היו יודעים אותו אלא אנשים ידועים, והוא היה הלכה בידם איש מפי איש.

ב. וזה הוא משקל אחד עשר סמניה: נטף ושחלת וחלבנה ולבונה, מכל אחד משקל שבעים מנה; והמנה, מאה דינרין. ומר וקציעה ושבלת נרד וכרכם, מכל אחד ששה עשר מנה; קשט, שנים עשר מנה; קנמון, תשע מנים; קלופה, שלוש מנים. משקל הכל, שלוש מאות ושמונה וששים מנה.

ג. שוחקין הכל הדק; ומוסיפין לה רבע הקב מלח סדומית, וכפת הירדן ומעלה עשן כל שהוא. ומקטיר ממנה בכל יום על מזבח הזהב, מנה שלוש מאות חמשה וששים יום, כנגד ימות החמה. והשלוש מנים הנשארות שוחק אותם ערב יום הכפורים, דקה מן הדקה, עד שמוציא ממנה מלוא חפניו, להקטיר ביום הכפורים. והנשאר, הוא מותר הקטרת שאמרנו בשקלים.

ד. נטף האמור בתורה, הוא עצי הקטף שיוצא מהן הצרי; והשחלת, היא הצפרן שנותנין בני אדם במגמרות; והחלבנה,

כְּמוֹ דָּבֶשׁ שְׁחוֹר, וְרִיחוֹ קָשָׁה, וְהוּא שָׂרֵף אֵילָנוֹת בְּעָרֵי יוֹן. וְזֶה הוּא שְׁמוֹת הַסְּמָנִים בְּלִשׁוֹן עֲרָבִי עוֹד בְּלֶסְאֵן, וְאַצְפֹּאֵר טִיב, וּמִיעָה, וְלִבָּאֵן, וּמִסָּךְ, וּקְצִיעָה, וְסַנְבֵּל אֶלְנֶאֲרֵדִין, וְזַעֲפֶרָאֵן, וְקֶסֶט, וְעוֹד, וְקֶשֶׁר סְלִיכָה, וְעֶנְבֵּר.

ה. בִּיצֵד מִפְּטָמִין אֶת הַקְּטָרֶת: מְבִיא תִשְׁעֵת קִבִּין בּוֹרִית כְּרִשִּׁינָה, וְשָׂף בָּה אֶת הַצֶּפֶרֶן; וְאַחֵר כֶּךְ שׁוֹרָה אֶת הַצֶּפֶרֶן, בְּאַחַד וְעֶשְׂרִים קִבִּי שְׁלִיִין חֶזֶק בְּיוֹתֵר; וְאַחֵר כֶּךְ שׁוֹחֵק כָּל אֶחָד וְאַחַד מִן הַסְּמָנִים בְּפָנָיו עֲצָמוֹ הָדֵק, וְכִשְׁהוּא שׁוֹחֵק אוֹמֵר, הֵיטֵב הָדֵק הָדֵק הֵיטֵב, כָּל זְמַן שֶׁשׁוֹחֵק; וּמַעֲרֵב הַכֹּל. וְכָל מַעֲשִׂיהָ בְּקֶדֶשׁ בְּתוֹךְ הָעֲזָרָה, וּמִשְׁלֵה־קֶדֶשׁ; וְהַמְּפִטִּים אֶת הַקְּטָרֶת מִן הַחֲלִין, פְּסוּלָה.

ו. פְּעַמִּים בִּשְׁנָה הָיוּ מַחֲזִירִין אוֹתָהּ לַמִּכְתָּשֶׁת. בִּימֹת הַחֲמָה, הָיוּ מִפְּזָרִים אוֹתָהּ כְּדִי שְׁלֹא תִתְעַפֵּשׂ; וּבִימֹת הַגְּשָׁמִים, צוֹבְרִין אוֹתָהּ כְּדִי שְׁלֹא יִפּוּג רִיחָהּ. נָתַן לְתוֹכָהּ דָּבֶשׁ כָּל שְׁהוּא, פְּסָלָהּ; חֹסֵר אֶחָד מִסְּמָנֶיהָ חָיִב מִיתָהּ, שֶׁהָרִי נַעֲשִׂית קְטָרֶת זָרָה. פְּטָמָה מַעֲט מַעֲט בְּמִתְכַּנְתָּהּ, כְּשֶׁרָה אֶפְלוּ פֶטֶם פָּרֶס בַּשְּׁחָרִית, וּפָרֶס בֵּין הָעֲרָבִים.

ז. הָעוֹשֶׂה קְטָרֶת מִן אֶחָד עֶשֶׂר סְמָנִין אֱלוֹ, לְפִי מִשְׁקָלוֹת אֱלוֹ, כְּדִי לְהָרִיחַ בָּהּ, וְאַף עַל פִּי שְׁלֹא הָרִיחַ חָיִב כָּרַת עַל עֲשִׂיתָהּ, אִם עָשָׂה בְּמִזִּיד; וּבְשׁוֹגֵג, מְבִיא חֲטָאת קְבוּעָה: אֵף עַל פִּי שְׁלֹא עָשָׂה הַמִּשְׁקָל כָּלוּ, אֲלֹא חָצִיו אוֹ שְׁלִישׁוֹ, הוּאִיל וְעָשָׂה לְפִי מִשְׁקָלוֹת אֱלוֹ, חָיִב שְׁנֵאמַר "בְּמִתְכַּנְתָּהּ, לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם . . . אִישׁ אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה כְמוֹהָ, לְהָרִיחַ בָּהּ וּנְכָרָת, מַעֲמִיו" (שְׁמוֹת ל, לז-לח).

ח. עָשָׂה לְהִתְלַמֵּד בָּהּ, אוֹ לְמַסְרָה לְצַבּוֹר פָּטוֹר; הָרִיחַ בָּהּ, וְלֹא עָשִׂיהָ אֵינּוּ חָיִב כָּרַת, אֲלֹא דֵינוּ כְּדִין כָּל הַנִּהְנָה מִן הַקֶּדֶשׁ: לֹא חֵיבָהּ תוֹרָה כָּרַת, אֲלֹא לַעֲוֹשֶׂה בְּמִתְכַּנְתָּהּ לְהָרִיחַ בָּהּ.

ט. מִזְבַּח הַזֶּהָב שֶׁבִּהִיכַל עָלָיו מִקְטִירִין הַקְּטָרֶת בְּכָל יוֹם, וְאֵין מִקְרִיבִין עָלָיו דָּבָר אַחֵר; וְאִם הַקְטִיר עָלָיו קְטָרֶת אַחֶרֶת שְׂאִינָה כְּזוֹ, אוֹ שֶׁהַקְטִיר עָלָיו קְטָרֶת כְּזוֹ שֶׁהִתְנַדֵּב אוֹתָהּ יָחִיד אוֹ רַבִּים, אוֹ הַקְרִיב עָלָיו קָרְבָן, אוֹ הִסִּיךְ נֶסֶךְ לוֹקָה, שְׁנֵאמַר "לֹא-תַעֲלוּ עָלָיו קְטָרֶת זָרָה, וְעֹלָה וּמִנְחָה . . ." (שְׁמוֹת ל, ט).

י. בָּעֵת שֶׁמוֹלִיכִין אֶת הָאָרוֹן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, אֵין מוֹלִיכִין אוֹתוֹ לֹא עַל הַבְּהֵמָה, וְלֹא עַל הָעֶגְלוֹת; וְלִפִּי שֶׁשָּׂכַח דָּוִיד וּנְשָׂאוֹ עַל הָעֶגְלוֹת, נִפְרָץ פָּרֵץ בַּעֲזָא. אֲלֹא מִצְוָה לְנָטְלוֹ עַל הַכֶּתֶף, שְׁנֵאמַר "כִּי-עֲבַדְתָּ הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם, בְּכֶתֶף יִשְׂאוּ" (בַּמִּדְבָּר ז, ט).

יא. כְּשֶׁנוֹשְׂאִין אוֹתוֹ עַל הַכֶּתֶף, נוֹשְׂאִין פָּנִים כְּנֶגֶד פָּנִים, וְאַחֲרֵיהֶם לַחוּץ, וּפָנֵיהֶם לְפָנִים. וְנִזְהָרִין, שְׁלֹא יִשְׁמְטוּ הַבָּדִים מִן הַטְּבָעוֹת: שֶׁהַמְסִיר אֶחָד מִן הַבָּדִים מִן הַטְּבָעוֹת לוֹקָה, שְׁנֵאמַר "בְּטְבָעַת, הָאָרֶץ, יִהְיוּ הַבָּדִים: לֹא יִסְרוּ, מִמֶּנּוּ" (שְׁמוֹת